



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 713/2019

11.07.2019. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Благојевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., коју заступа пуномоћник Енике Вег, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1862/18 од 20.09.2018. године, у седници већа одржаној 11.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1862/18 од 20.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 167/17 од 25.04.2018. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог од 17.03.2016. године и да се туженом наложи да га врати на рад и призна му сва права по основу рада. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 167.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана доношења пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1862/18 од 20.09.2018. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је делимично усвојена и решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди преиначено, тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 117.750,00 динара до тражених 167.250,00 динара и за исплату затезне камате на износ трошкова парничног поступка за период од пресуђења до извршности пресуде, док је жалба тужиоца одбијена и првостепена пресуда потврђена у преосталом делу. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца са предлогом да се ревизија одбије.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14) и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Такође, неосновани су ревизијски наводи да је другостепени суд учинио битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП-а, с обзиром на то да је чињенично стање оно које је утврђено у првостепеној пресуди. Супротно тврдњи ревидента ревизијски суд сматра да је другостепени суд оценио све жалбене наводе који су од значаја за пресуђење ове парнице.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био запослен код туженог на радном месту „сарадник за односе са клијентима“ по основу уговора о раду од 20.05.2015. године, када му је побијеним решењем уговор о раду отказан на основу члана 179. став 2. тачке 1. и 5. и 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, чланова 46. тачка 1. и 48. тачка 1. Колективног уговора туженог. Отказним решењем од 17.03.2016. године, стављено му је на терет да је у периоду од 11.06.2015. године до 30.12.2015. године, учинио више повреда радне обавезе поред осталог: средства кредита пуштена пре скинирања уговора о кредиту информационом систему банке; неблаговремено одлагање одлуке о одобравању кредита у кредитни електронски досије клијента; дозвољено прекорачење одобрено је без провере класификације клијента у информационом систему банке и друго, као и повреду радне дисциплине-неблаговремено извршавање послова који су му поверени уговором о раду. Тужилац није поштовао Процедуру за одобравање дозвољеног прекорачења на динарском текућем рачуну од 30.10.2012. године, којом је прописано да се скенирање мора урадити најкасније два дана од дана одобравања дозвољеног прекорачења. Приликом обављања свакодневног посла, тужилац није поштовао правила послодавца у вези са испуњавањем својих уговорених обавеза из радног односа, већ је свесно кршио интерна акта банке. Игнорисао је поруке које је послодавац поставио у информационом систему банке. Тужилац је имао праксу да не формира електронска досијеа код оних производа и услуга који се одобравају на нивоу филијале код дозвољених прекорачења и пакета рачуна. Такође је утврђено да је непосредни руководилац тужиоцу упутио мејл у септембру 2015. године, у којем је навео да је приликом контроле документације уочио две ствари које се понављају у раду тужиоца и које је потребно да коригује и то непоштовање у скенирању документације и да фајлови у електронском досијеу морају имати називе. Пре доношења решења тужиоцу је достављено упозорење од 17.02.2016. године, о разлозима за отказ. Тужилац је у изјашњењу на упозорење навео да је делимично сагласан са повредама које му се стављају на терет.

Код тако утврђеног чињеничног стања правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев одбијен, јер су се у конкретном случају стекли услови за отказ уговора о раду иницијативу послодавца због тога што је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе и није поштовао радну

дисциплину, односно понашао се супротно правилима прописаним правилником, процедуром и упуством послодавца.

Према члану 179. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 54/09 и 75/14) послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно и немарно извршава радне обавезе (тачка 1.), ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5.). Према члану 179. став 3. тачка 8. истог закона, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Према члану 46. став 1. Колективног уговора туженог од 24.10.2014. године, послодавац може запосленом отказати уговор о раду у случају да запослени својом кривицом учини повреду следећих радних обавеза и то: 1) непоштовање одлука, правилника процедуре и упуство послодавца. Чланом 48. предметног колективног уговора са анексом, прописано је да осим у случајевима прописаним Законом о раду послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то: 1) одбијање извршења или неблаговремено извршавање послова или налога руководиоца.

Поступајући супротно наведеним правилима тужилац је исказао немарно и несавесно понашање, а посао је обављао у супротности са радном етиком. Стога су и по становишту Врховног касационог суда били испуњени законски услови за отказ уговора о раду од стране послодавца, јер је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. и 5. у вези члана 46. став 1. Колективног уговора туженог и није поштовао радну дисциплину из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, у вези члана 48. Колективног уговора туженог, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Супротно ревизијским наводима, правилно су нижестепени судови утврдили низ повреда радне обавезе кршењем интерних аката банке (средства кредита пуштена пре скинирања уговора о кредиту информационом систему банке; неблаговремено одлагање одлуке о одобравању кредита у кредитни електронски досије клијената; дозвољено прекорачење одобрено је без провере класификације клијента у информационом систему банке и друго), а за отказ уговора о раду довољна једна повреда. Законитост поступка и побијаног отказног решења, од стране нижестепених судова правилно је цењена на основу одредби важећег Закона о раду, а понашање тужиоца је било супротно опису послова тужиоцевог радног места и правилима струке, при чему је он био свестан својих пропуста у раду.

Неосновани су ревизијски наводи којима се указује да тужени није поштовао процедуру коју је прописао и да тужиоцу није претходно (пре отказа) указао на уочене пропусте и омогућио му да те неправилности у раду отклони. С обзиром да му је непосредни руководиоца упутио мејл у септембру 2015. године и указао му на два пропуста који се понављају у његовом раду (непоштовање у скенирању документације и да фајлови у електронском досијеу морају имати називе).

Због низа пропуста у раду тужиоца као и због тежине повреде радних обавеза и радне дисциплине, Врховни касациони суд сматра да нема потребе да се оцењују остали ревизијски наводи у погледу постојања или непостојања конкретно наведених пропуста у раду тужиоца, јер је једна повреда радне обавезе, довољан разлог за отказ уговора о раду.

Имајући у виду да је тужиоцу уговор о раду законито отказан, неоснован је његов захтев за реинтеграцију у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

У ревизијском поступку се расправљају правна, а не и чињенична питања, па предмет оцене ревизијског суда нису били наводи у ревизији у којима се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање јер то није дозвољено према члану 407. став 2. ЗПП. Осим тога, чињенице од значаја за пресуђење и докази за утврђење тих чињеница морају бити истакнути до закључења расправе, а најкасније и под условима из члана 372. став 1. ЗПП у жалби.

Како се ревизијом понављају жалбени разлози о којима се изјаснио другостепни суд, дајући аргументе које прихвата и Врховни касациони суд, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић